

[Udenrigsministeren.]

der ikke vil blive udstedt regler, som er i uoverensstemmelse med den danske regerings ønsker.

Iøvrigt er jeg naturligvis rede til i et udvalg, således som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har ønsket det, at drøfte alle nærmere enkeltheder. Kun beder jeg om, at udvalgsbehandlingen må blive så hurtig, som det er saglig forsvarligt.

Når jeg nu i det følgende skal besvare en række af de udtalelser og spørgsmål, som den kommunistiske ordfører har fremsat, gør jeg det ikke af hensyn til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Den form, det ærede medlem anvender, den argumentation, han benytter sig af, og som lader hånt om enhver saglighed og iøvrigt også enhver hensyntagen til det land, han tilhører, har bortfjernet grundlaget for enhver drøftelse, fordi det er så øjensynligt, at det ærede medlem ikke som andre deltagere her i salen, i forhandlingerne her, tilstræber en virkelig belysning af spørgsmålene ud fra en ærlig overbevisning og med ønsket om en vejledning, men udelukkende har rent propagandistiske formål: at så mistillid til hele vort demokratiske system. Når jeg alligevel gør det, sker det af hensyn til befolkningen, for at en undladelse deraf ikke på nogen måde skal fremkalde den opfattelse, at de fremsatte påstande er holdbare og sandfærdige.

Det er en næsten uoverkommelig opgave at foretage en fuldstændig opgørelse af alle de fejtagelser og vrangforestillinger, det ærede medlem har gjort sig skyldig i. Man måtte i virkeligheden i så fald gennemgå talen sætning for sætning. Men jeg skal tage nogle hovedpunkter frem og da begynde med en omtale af Koreakonflikten; det bliver på en række områder en gentagelse af kendsgerninger, jeg ved en tidligere lejlighed har fremholdt, men det er jo blevet nødvendigt efter den tale, ordføreren holdt her i går, da han iøvrigt også på dette område først fremsatte den helt usandfærdige påstand, at de synspunkter, som er blevet fremsat af andre medlemmer af det kommunistiske parti, ikke er blevet besvaret her i salen. Det ærede medlem kan finde besvarelser i mange af rigsdagstidendens referater (*Aksel Larsen*: Hvilke spalter?). Årh!

Det ærede medlem henviste til Korea-kommissionens rapport, som ifølge hans udtalelse har været aftrykt i „Land og Folk“. Det ærede medlem følte sig dog ikke foranlediget til at komme ind på rapportens indhold. Det forstår jeg godt, når man finder

— i fuldstændig modstrid med det ærede medlems påstand —, at rapporten indeholder følgende meget klare og meget tydelige konklusion:

„De nordkoreanske myndigheder påbegyndte den 25. juni 1950 uprovokeret og uden varsel en angrebskrig“.

Det er den vurdering, som denne kommission af uvildige mænd fra forskellige lande er nået til. Denne slutning støtter kommissionen bl. a. på følgende: dagen før fjendtlighedernes udbrud havde kommissionens observatører udarbejdet en rapport på grundlag af en inspektionsrejse langs den 38. breddegrad. Det fastsloges i denne rapport, at den sydkoreanske hær var organiseret udelukkende med henblik på forsvar, og at den var ude af stand til at foretage et angreb af nogen virkning mod de nordkoreanske styrker.

Kommissionen konstaterede i denne anledning — og herom har vi jo alle kunnet overbevise os —, at begivenhedernes forløb har vist, at observatøernes iagttagelser var rigtige, eftersom de nordkoreanske styrker jo var i stand til i krigens første fase bogstavelig talt at feje ikke alene sydkoreanerne, men også De Forenede Nationers undsætningsstyrker over ende og trænge dem tilbage til et lille brohoved i det sydøstlige hjørne af Korea.

Kommissionen fastslår endvidere, at det nordkoreanske angreb ikke kunne være resultatet af en pludselig afgørelse. Den nordkoreanske invasion måtte hvile på en gennem lang tid forberedt plan.

Ser vi på begivenhedernes senere udvikling, er det heller ikke rigtigt, når det ærede medlem vil hævde, at De Forenede Nationer har modsat sig en fredelig løsning af Koreaspørgsmålet. Og det ærede medlem må vide, at det ikke er rigtigt, for han kan ikke være uden kendskab til, at alle de i plenarforsamlingen om Koreastriden vedtagne beslutninger har udtrykt De Forenede Nationers ønske om konfliktenes løsning på fredeligt grundlag, og alle De Forenede Nationers bestræbelser har været rettet herpå. Det gælder således plenarforsamlingens resolution af 7. oktober 1950 og den af plenarforsamlingens 1. udvalg godkendte beretning af 11. januar 1951 fra det såkaldte Cease-Fire udvalg. Det gælder plenarforsamlingens resolution af 1. februar 1951, og det gælder også den nu vedtagne resolution om iværksættelse af forbud mod eksport af våben og andre strategiske varer til Kina.

Ligeledes har de forskellige af De Forenede Nationer nedsatte mæglingsudvalg gang på gang forsøgt at få Pekingregeringen til at